

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus XXIV. De Sacramento Ordinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

ruptos, nec ad conscientia sedandos
tumultus, nec ad pugnam cum hosti-
bus stygiis servitura porrò femina
Uinctio esset. Satis erat viro Sanctissimo,
prodesse illam posse tum ad peccati re-
liquias abolendas, tum ad gratia aug-
mentum conferendum: hunc ad finem
viti mortuæ impetravit, hunc ad finem
redivivam unxit, satis gnarus, quan-
tum profutura illi essent preces, pro ea

inter unguendum fuisse: *Et unxit eam S. Bern.
nihilominus, sciens in hoc Sacramento re- in vit. S.
mitti peccata, quod oratio fidei salvet in- Malach.
firmum.* Quantum igitur sollicitos
vos esse convenit, ne hujus expertes
Sacramenti alteram in vitam abeatis,
cùm non hæc tantum, sed multò plura,
quæ à me in medium allata sunt, emo-
lumenta ex eo in vos sint redundan-
tura?

DISCURSUS XXIV.

De Sacramento Ordinis.

ARùm familiares illi
sunt Evangelicæ Hi-
storiæ codices, qui
nunquam in iis legit;
Ecclesiam, Christi in-
teritis Regnum esse, in illis certè hoc
nomine sæpissime compellatur. Porrò
in Regno non satis est esse Populum,
qui pareat & subsit; sed etiam Proceres
esse necesse est, qui aliis præ sint & im-
perant; atque hos inter varios esse di-
gnationis gradus, alium alio superio-
rem, quorum ex inæqualitate pulcher-
rima illa resularet harmonia in Republi-
ca, quæ qualisque in artificioso con-
centu Musico ex vocum diversitate
resularet. Non possunt proin in Eccle-
siæ Regno, quod Legibus utique sa-
pientissimis Hominem induta Dei Sa-
pientia temperavit, diversi isti gradus
abesse: quidquid enim sapienter con-
stitutum est, in eo ordo rerum nun-
quam desideratur. *Que à Deo sunt,
ordinata sunt.* Ordo iste Ordinis maxi-
mè Sacramento constituitur: hoc si-

quidem varios sibi Deus ministros eli-
git, eosque ex Laicorum, quos dicimus,
numero extractos, per minores primò,
dein majores sacratioresque gradus pro-
vehit, dum denique ad majorem huma-
nâ conditione Sacerdotum dignatione
attollat. His deinde utitur tanquam ca-
nalibus, per quos divina sua in nos mu-
nera derivet: tanquam Matribus, per
quas nos lactet; Magistris, per quos
erudiat; Interpretibus, per quos volun-
tatem nobis suam, cùm minùs, certis in
casibus, perspecta est, manifestet. Non
equidem absque timore de dignitate tam
sublimi hodie differam, non cum illis
quidem, qui ad illam jam evecti sunt;
cùm ab his potius me doceri par sit, sed
cum iis, qui ad eandem aspirant, hæc duo
non parvi utiq; emolumenti ostensu-
rus: Sacerdotalis dignationis, ad quam
anhelant, fastigium; & gradus, per quos
ad illud eniti debet, quisquis temere
non vult eniti. Priùs illud aggrediamur.

I.

II. Cùm Ecclesiæ Ministri muneris sui dignitate Angelos antecellant, morum autem, & vitæ puritate infra illos esse non debeant, abs re non erit, tres quoque eorum distinguere Hierarchias. Prima ac princeps, Deo vicinissima, est Sacerdotum, qui Eucharisticum Patri æterno Sacrificium, tam charum illi acceptumque, offerunt; altera sic Deo vicina, ut à cæteris tamen hominibus Christianis non nimium recedat, Diaconos ac Subdiaconos complectitur; qui primò quidem Sacerdoti sacrificanti adsunt, deinde autem cum populo divina.

S. Thom. in 4. dist. 24. q. 2. ar. 1. Eucharistia munera participant. Tertia tandem eorum, qui parum à reliquis quo Christianorum cætu elevati minoribus duntaxat Ordinibus initiantur; quorum quidem quatuor sunt, Primus Acolythorum, ad quos pertinet materiam conficiendæ Eucharistia illis porrigere, qui propius Sacerdoti facienti ad Aram servant: secundus Ostiariorum, quorum est, procul à sacris liminibus eos arcere, qui sua incredulitate ineptos se reddunt, ut præsentis Sacrificii adfuerint: quò pertinent omnes fidei in Christum expertes: tertius Lectorum, quibus id incumbit, ut necdum satis institutos in iis, quæ ad fidem divinorum Mysteriorum pertinent, amplius sua voce erudiant; quos quidem Catechumenos dicimus. Exorcistarum est, infelicibus illis succurrere, & adjuvatricem manum porrigere, qui etsi satis instituti, ab infernis tamen spiritibus infestati, tam non

possunt mentem ad rem illam, quæ à Sacrificante peragitur, applicare, ut alios potius, qui toti illi intendunt, invocent ac disturbent. Cunctos hocce per gradus, Tridentinorum Patrum sententiâ, par est ad Sacerdotii fastigium ascendi. Et quamquam non pauca suppeterent, quæ singulis hæc de Gradibus dicerem, vixque eorum & amore & æstinatione accenderem, quia tamen ad hæc excurrere per tempus minus vacabis, de solo Sacerdotio, ad quod gradus cæteri ordinantur, loqui propositum est: de quo illud in primis docebo, quanto in honore ac veneratione id lemper fuerit, deinde quanto honore ipsum ac reverentiâ dignum re ipsa existat.

III. Nulla propè est fuitque sub sole Natio, quæ non summis honoribus Sacerdotes coluerit. Non delinunt vel hodie Populi, quibus vile sit aurum, delitiæ fastidite, Scientiæ ignorantia, libri nullo in pretio. At si historias percurramus omnes, vix invenimus Gentem tam barbaram, tam inhumanam, quæ in eo cum cæteris non consentiat, ut Sacerdotes aliquos velit, quosque elegerit, honoret: adeò ut ferè facilius sit invenire aliquod Mundi elima, quod Sol radiis suis nunquam illustret, quam in quo nulum alicujus Religionis extet vestigium: ita & pronius erit reperire homines planè excordes, quàm sine Personis Numini alicui sacris, atque ideò magno in pretio habitis. Ut ab Eritæis ducamus initium; Cardinalis Baronius suis in Annalibus multa ex-

P. SEGNET
Homo Christiani

proximis inde seculis ejusce rei adfert
specimina. Et primò quidem qui-
cumque Regiã, iidem & Sacerdotali
supra ceteros dignatione eminere de-
debant: imò inter Æthiopas, quo-
rum Rex Sacerdotii expers erat, eò se
Sacerdotium porrigebat autoritas, ut
ipsum, eum visum esset, Reges thro-
no deicere suo possent: si verò de
plebe alicui Sacerdos dixisset; non
placet Diis, ut porò inter mortales
sit: Miser ille suã se confestim inte-
rimbat manu, cum præclarus ac
præstabilis existimaret mori Sa-
cerdotis jussis obtemperando, quàm
illius ingratis deinceps vivere. Ve-
teribus Germanis id solenne erat, ut
omni Judicis sententiã reus peragi,
& e medio tolli posset, nisi sententiam
Sacerdos, Dei Vicarius, ratam habuis-
set. Et verò non Barbari tantùm, &
ab humanitatis officii longius aber-
rantes Populi, sed cultissimi quique,
& Romani adeò ipsi, tantum potesta-
tis ac Juris Sacerdotibus contulerant,
ut vel Consulium supremo Magistratui
Sacerdotes imperarent, quin & Leges
abrogare, aliasque ferre possent: & si
quando in jus vocati comparuissent,
verbis eorum tantum pondus erat, ut
non juratis certa fides adhiberetur,
perinde ac si mera Oracula funderent:
unde, quæ ab aliis, à Sacerdotibus
nunquam exigebantur juramenta.
Tantis honoribus Sacerdotum genus
colebant Populi, etsi falsorum tantùm
Nominum Ministri essent: colebant
autem occultã illã naturã propensio-
ne inducti, quã omnes impellimur ad
alacriter sentiendum de Divinitate, atque

adeò ad Ministros ejus honorandos.
Quid proinde honoris mereri cen-
sendi sunt, qui supremi, verique Numi-
nis legitimi Sacerdotes sunt? *Lev. 21.*
Venerat in Lege veteri Deus, ne unquam
Sacerdotum Princeps cuiquam non
Sacerdoti aperiret caput, quacun-
que ille dignitate præfulgeret; sed ut in
fastigi sui argumentum, etsi omni re-
verentiã & cultus genere affectus ipse
esset, nullo tamen simili officiorum
genere respondere deberet, sic ut ne
mortuis quidem proximis agnatis illa-
crymari illi liceret, imò ne obrutu qui-
dem illos dignari. Non vereri au-
tem, aut aspernari quemquam, et-
iam inferioris dignationis Sacerdo-
tem, sententiã ab eo latã repugnare,
ab eo appellare, piaculum reputaba-
tur tam grave, quod Dei imperio mor-
te esset piandum. Unde in Deutero-
nomio ita statuit. Siqua lis, siqua
controversia vos inter orta fuerit, que
tam sit implicita, ut viã ordinariã deci-
di nequeat, ad Sacerdotes rem de-
feretis; & rei totius statu cum fide
enarrato; quidquid illi jussierint, exe-
quemini; *Qui autem (Sacri Scripto-Deut. 17.*
ris verba sunt) superbierit, nolens obe-
dire Sacerdotis imperio, morietur homo
ille, cum illiusque populus audiens timebit,
ut nullus deinceps intumescat superbiã.
Quamquam tota Sacerdotum Legis
scripta dignitas erat, quòd dignitatem
Sacerdotum Legis Gratia adombra-
rent; haud aliter ac victima, quas
ipsi mactabant, umbra erant incru-
enti illius Sacrificii, quod Christus
erat instituturus. Ex quo pronum e-
rit colligere, quid honoris veris exhi-
bere

bere Sacerdotibus par sit, si umbratiles illi tanto digni visi sunt.

IV. Equidem illustri sanctitate viri ac feminae, qui intimè nôrant gradus hujus celsitudinem, præclara hujus suæ æstimationis nobis reliquerunt

S. Alban. in vita. argumenta. S. Antonius, ipsis etiam

summis Monarchis tam pretiosus, ut felices se existimarent, siquæ eos epistolâ dignaretur, vel feris venerabilis, quæ promptè ejus audiebant imperia; formidatus infernis spiritibus, omnium Ægypti Monachorum honoratissimus Parens, adoratus Magister, cum tamen obvium haberet Sacerdotem, mox, etiam publicis in viis, provolutus in genus, non assurgebat prius, quam reverenti osculo manum libaret; illumque ad sibi bene precandum

S. Anton. induxisset. S. Catharina Senensis etiam

p. 3. tit. 23. c. 14. oscula manibus Sacerdotum non imprimebat, nec enim id sibi arrogare audebat, solo tamen imprimebat oscula, quod Sacerdos calcârat, seq̄ue beatam prædicabat. Seraphicus autem ille Franciscus, præterquam quod induci nunquam potuit, ut inter Sacerdotes cooptari se pateretur, dicere solebat; se Angelo & Sacerdoti unâ euntibus obvium factum, prius Sacerdotem, quam Angelum reveriturum.

San. Jure p. 3. c. 10. scilicet. 16. Nec id mirum: nam id & ipsi Angeli factitant. Recenset S. Franciscus Sa-

lesius, Canonicum aliquem summæ ædis suæ, rarâ virum sanctimoniam, creditò Angelû, cujus curæ creditus erat, aspectabilem habuisse. Hunc priusquam Clientis tuus Sacerdos initiaretur, cum ad januam aliquam ventum erat, præire solitum, nec unquam dex-

trum illi latus cessisse: subinde cum Sacerdotii is ad dignitatem promotus esset, sequi semper, dum per januam ibatur, & quacunquæ iret, sinistram latus occupare observatum. Quæ satis ostendunt, quanto jure S. Gregorius Nanzianzenus scripserit: *Sacerdotium ipsi Angeli quoque venerari præsequuntur.* Sed & hoc admiratione caret: cum abundè constet, quid honoris ipse supremus Mundi Monarcha huic dignitati habuerit; hunc autem Beatos Cœlites æmulatum quid mirum? Aulicorum est, Principis sui facta imitari. Meminisse nos conuenit, Christum Servatorem postquam illâ suâ in Cœnâ, ut palmam comibus faceret; quanti gradum illum æstimaret, ad quem mox exulturus erat Apostolos, Sacerdotes illi initiando, utque suo nos exemplo ad dignitatem hanc æstimandam provocaret, surrexisse à mensâ, præcinxisset linteo, effudisse aquam in pelvium, pedes eorum procubuisse, & allinere manibus, quæ Solem & sidera spectari dici possunt, pedum illuviem abstersisse. Et cuiquam è Christi sectatoribus arduum sit, illos venerari, quos Sapiencia æterna tam stupendâ sui abjectione honoratos, & tantopere exaltatos voluit?

V. Hactenus ex umbra magnæ hujus Pyramidis altitudinem dimens sumus; Sacerdotii inquam præstantiam & sublimitatem ex iis collegimus, quæ velut umbra illam sequuntur; æstimatio nimirum & honor ab aliis exhibitus. Quanta autem eum videbitur, si alio metiendi genere ipsam mor-

P. SEGNET
Homo Gaisiam

lem propriâ & propiore menturâ exploraverimus? Perpendendum igitur est, Sacerdotium inter homines non esse Titulum honoris, velut commodum, qui, cum libuerit, repeti possit. Nec enim Sacerdotes fiunt sicut Reges, electione, acceptatione, aut approbatione, sed consecratione, quâ initiati Deo sacrantur; & quidem sigilli cuiusdam, quod characterem dicimus, occultâ licet & spiritali, verâ tamen consignatione, cujus virtute Sacerdotialis dignatio indelebile quid, & æternum est. Qui primi ac celsissimi sunt inter mortales dignationum gradus, ferme dicuntur conferri per omne reliqua vitæ tempus. Sæpe tamen, qui subiectis Populis atque Exercitibus Monarcharum nomine præferant, gradu dejecti, & exuti insignibus, vix inter serves dein locum invenere. Huic fortunæ, favorisque humani ludibrio Sacerdotum Dignitas subiecta non est. Nulla non mortalium modo, sed ne Cælitum quidem opes ac potentia tanta sunt, ut Christo, Sacerdoti in æternum, aliquando in situm innexamque, avellere denuo valeant.

Tu es Sacerdos in æternum. Si maritus aliquis mortuus ad vitam rediret, superstitis licet conjugis maritus jam non esset: Dominus ædium, redivivus, eorum jam Dominus non foret: nec Princeps urbium ac Provinciarum, quibus jura dabat, Princeps ac Dominus: omnes enim isti tituli, omnia hæc jura, nexus omnes cum vita abruptuntur, abolentur, nec ex tempore transeunt ad æternitatem. At Sacerdos redivivus eodem quo ante

mortem dignationis gradu præfulgeret; cum animæ altè impressum sui honoris ac muneris sigillum retineat.

VI. Nec tituli tantum, sed & opes omnes ac potentia Regum ac Principum externum quid sunt, & cum nominibus ac titulis auferri possunt. Non ita potestas Sacerdotum, quæ & ipsa æterna, & animæ intimè affixa est, nihil ab hominum tantum appellatione proveniens, aut pendens. *Idoneos 2. Cor. 3. nos facit Ministros novi Testamenti: ut 6. S. Paulus loquitur.* Utque profundius huic velut abyssò immergamur, attendamus geminam Sacerdotis potestatem; utramque humanâ multò majorem: prima est in Corpus Christi Mysticum, hoc est, ejus Ecclesiam; altera sublimior, in ipsum verum ac proprium Servatoris Christi Jesu Corpus, sanctissimam videlicet Eucharistiam.

VII. Ad primam quod spectat, *Quæcumque*, inquit Christus, *ligaveritis super terram, erunt ligata & in Cælo. Matth. 18. 18. & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælo.* Quibus verbis significatur sublimis illa potestas, quæ Sacerdotum cuilibet confertur, dimittendi & retinendi peccata; statuerendi pœnas, easque condonandi. Vos AA. verborum horum pondus magni non aestimatis, quia quid sibi illa velint, non perpenditis; nec mirabilis vobis videtur potestas, quæ tam multis communis est. Aliàs & vos, cum manum Sacerdos tollit ad Reum à noxis absolvendum, exclamaretis attoniti.

Quis potest dimittere peccata, nisi solus Luc. 5. Davi? at.

Xx 3

Deus? Multoq; major vos teneret, admiratio, si animæ vestræ obtutu penetrare liceret animû & cor Peccatoris à peccatis absoluti, ad spectandum, quæ in eo momento peragitur, stupendam metamorphosin. Si nostrum quis tantum posset, ut obviam habens servorum Æthiopum turmam, gravissimis vulneribus sauciam, pronuntiaret: Ego vos omnes liberos constituo; moxque ramperentur catenæ, & infusta abirent compedes; mox adderet: Ego vos candidos facio: & confestim his dictis, illi nive candidiores efficerentur: dein subjungeret: Sano vos: & miserorum illorum plagæ momento curarentur, rediretque pristinus in membra vigor, vita, sanitas, color: an huic tantæ virtuti ac potentie alia in terris comparari quoquo modo posset? An non hominem hunc homine longè superiorem, & divinum, taloque lapsum omnes pronuntiarent? At sanè cum Sacerdos ait: *Ego te absolvo*: dubitare non licet, quin ille prodigia his longè majora patret: imò majora illis, quæ alio quocunque in genere sanctissimi quique patrârunt. Quid proportionis est inter vulnera Animæ & corporis? Quid est fœditas & ater Æthiopis color, collatus cum turpitudine illa, monstrosa Peccatoris in oculis Dei, quæ vel ipsos Dæmones adæquat? Quid catenæ, vincula & compedes Servorum, comparata vinculis Peccatorum? magis hæc inter se differunt, quàm subtilissima araneorum fila, à funibus nauticis crassissimis. Non

Job. 41.
24. *est super terram potestas, quæ comparetur*

ei: Nos quoque in re nostra dicere possumus. Non est post Divinam non in terris tantum, sed ne in Cæli quidem, potestas, quæ huic Sacerdoti potestati comparetur.

VIII. Ut res isthæc velat oculis clariùs perspiciatur, fingite antro, Juvenem aliquem densis in tenebris à Rivalibus suis in agro gravissimè sauciari. Humi infelix stermitur, & quaquaversum oculis perlustrans omnia, videt neminem: clamat & nemo audit: conatur surgere, & fugientibus viribus humi gravids æstingitur. Interim è vulneribus sanguis non gutta, sed rivi profluunt: & labente animo miserimè totius ætatis actæ vitæ scenâ, iratam desuper & mirabundam contemplatur Dei Justitiam: intus oblatrantem, & acculentem implacabiliter audit Conscientiam; infra se apertum, & anxie expectantem intuetur infernum: node attonitus, tremebundus, & singulenta modum non invenit, viamque, quæ imminentem jamjam æternam penam subterfugiat. Transeat tunc illas per oras potentissimi quique Orbis Monarchæ; nemo eorum tantorum est opum ut rumpere possit vincula, quibus infelix illa anima incedatur. Transeat Calites omnes: ne illi quidem quidquam possint. Vertat se infelix ad Beatorum spirituum novena agmina, singulorum propitiâ imploret dexteram: non tamæ vel singuli, vel universi, non Angeli non Potestates, non Cherubini, non Seraphini, solvere vinculum possunt, rogare tantum possunt, ut solvantur. Non

P. SEGNET
Homo Christianus

Non Virginum Candor, non Martyrum sanguis, non Anachoretarum rigor, non Prophetarum scientia, non sedes Patriarcharum, quodque caput est, ne ipsa quidem omnium hominum Angelorumque Regina, Dei sponsa & Mater, atque Univerſi Imperatrix, per omnes ſuas miſerationes adjurata, quantumcunque orando rogandoque plurimum poſſit, ſuaque incredibili erga miſeros pietate etiam veſit, ſolvere ſupplicem poſſunt; ut ſolvatur, rogare tantum poſſunt. Interim Sacerdos aliquis, alia omnia cogitans, ſuaque pergens itinere, eod deſertur, audit ejulatus, accedit propius, videt præſens vulnerati periculum, motusque miſeratione, jacentem ad dolorem de peccatis excitat, ſpe bona implet; mox attollens dexteram, ait: *Ego te abſolvo à peccatis tuis.* Diſtans, factum, cadunt compedes; cadunt omnia, adamantina quamvis, vincula, quæ miſerum opprimebant: iratus Deus placatur, & exertum ad vindictam gladium recondit: fugiunt ſpe ſua deluſi Dæmones; ignes illi æterni & inſatiabiles extinguntur: Infernus, qui animam hanc jam propè propius devoraverat, fauces apertas claudere, & plaudenti multumque gratulanti Cælo prædam tam nobilem cedere cogitur. Tantum poteſt Sacerdos Chriſtianus: & ſi tantum poteſt, an non jure vobis videtur dicendus quidam terrarum Deus, cum in iis, quæ agit, nemini melius, quam Deo Cæli, poſſit comparari?

IX. Tam autem hæc non eſt ſuprema Sacerdotis poteſtas, ut vix æ-

ſtimari mereatur, ſi alteri conferatur, quam quiſque à Chriſto in Corpus ejus non Myſticum, ſed verum accipit, ut illud tribus verbis conficere, manducare, aliis diſtribuere, & Patri Cæleſti in Altari, ſalutis noſtræ lytrum, offerre & immolare poſſit. Hic enim verò non ſolum verba linguam, ſed & cogitationes animum deſciunt, Obſtupuit Natura luce illâ omnibus deinceps ſeculis admirandâ & memorabili, quâ Joſue Solem ſtitit, tanquam otioſum trium horarum ſpatio, victoriæ ſuæ ſpectatorem. Obſtupuiſſet autem vehementius, ſi Joſue non ſtituiſſet modò, ſed & de Cælo in terras devocâſſet illum ſiderum Principem. Quid tamen id eſſet, ſi cum eo conferatur, quod Sacerdotes faciunt, Deum ipſum è Cælo in Altare deſcendere jubendo? idque toties, quoties collubitum eſt; inſtaurando prodigium, non Ducis Joſue, ſed Virginis Uteri, qui ſplendidiffimis illis Nuptiis, quibus Diviniſſimus Agnus Humanæ naturæ ſibi deſponſæ copulatus eſt, thalamum præbuit. Merito tanquam ſideratus hic exclamat M. Gregorius: *O veneranda Sacerdotum Dignitas, in quorum manibus, ve- Gab. lut in Utero Virginis, Filius Dei incar. Biel. lect. natur!* Si Doctores Sancti Euchari- 4. in ſtiam appellant Extensionem Incarn- nationis, quam demum potentiam eſſe dicemus illam, quæ miracula tam inuſitata, quotidiana reddit ac vulgaria, quia tam multis comunia? Maxime ſi & illud in animû revocemus, Virginem Matrem non alterius, quàm meritæ (ſi tamen & iſtud) cauſæ ratio-

nem

nem habuisse in eo, quod ejus in Utero Verbum carnem nostram induere voluerit; Sacerdotes effectrices causæ sunt; faciunt enim, ut eorum in manus descendat; idque ratione efficiendi tam efficaci, ut si Christi Servatoris Corpus alicubi in Mundo non esset, eâ tum produceretur. Melchisedecum Paulus Apostolus Dei Filio similem dixit: *assimilatus est Filio Dei*; propterea quod Deo Panem & Vinum obtulerit, nostri Sacrificii symbola: De nostris ergo Sacerdotibus quid dicemus, qui non Symbola & umbram, sed rem ipsam ac Veritatem quotidie offerunt, dum sacrificant Christi corpus? An non & illi similes erunt Filio Dei?

X. Enimvero Sacerdos non solum loquitur, tanquam si ipse Christus esset, dicendo Corpus suum, sanguinem suum, quod revera est Corpus & Sanguis Christi Jesu; sed & ita cum Christo Domino agit, ut eo superior, & non tantum illi similis, videri possit. Nunquam lego illa ipsa verba, quibus Apostolus, ad Hebræos scribens, meminit Benedictionis, quâ Melchisedech Abrahamo bene precatus est, quin sacro horrore perfundat; dum simul mentem subit ritus ab Ecclesia in Sacrificio Missæ peragendo imperatus. Affirmat autem Apostolus non precari bene, nisi superiorem inferiori: *Sine ulla contradictione, quod minus est, à meliore benedicatur*. Alterâ autè parte, quando Sacerdos prolatis jam arcanis illis verbis verè præsens habet in Altari Christi Servatoris Corpus, sæpius tamen illi

benedicit, Crucis figuram manibus formando; quo modo apparet, Christum ut Victimam suam voluntate oblatam, suo se Sacerdoti subditum præsentem sistere, illique, tanquam Ministro suo, quiddam in se, tanquam Superiori, juris tribuere; unde vult, ut hic ipsi, tanquam inferiori, benedicat. Mirum sane est, Sacerdotis manum, dum rem tam magnam molitur, non obrigescere! *Super hoc privilegio super Caicum, horum Infernus, contremiscit Diabolus, & veneratur Angelica Celstudo*. Possimus & nos cum S. Augustino hic exclamare.

XI. En sublimitatem Sacerdotis dignationis, quantum quidem illam hebetis admodum intellectus vestri acie metiri possumus. Dicat quis qui vult, an honore, quo affectus dignus sit, & an porro homo dici debeat, qui supra hominum conditionem erectus est? *Ex hominibus assumptus*. Si non erravit S. Dionysius, *Qui Sacerdotem dicit, augustiorem, præsertimque divinum virum insinat*. Atque hinc quisque vestrum discat, quocultu & reverentiâ observari debeat illorum quilibet, ob unam solam, quâ eminet, dignationem. Demus, esse, cujus vita non respondeat gradûs sanctitati; an idcirco plebis illi buccis dehonestandus est, & palmis omnium ludibriis prostituendus, cuius labes vel proprio sanguine regere oporteret? Etsi ades aliqua sacra cœruat, non tamen idcirco locus, quo steterat, profanus redditur. Ita loci testes affirmant: *Divinis cæibus sacra, & ara*

Gabr. in
Cant. l.
40. &
40. Scot.
in 4. dist.
10. q. 4.
Lest. de
Perf. l. 12.
n. 121.

P. SEGNET
HOMO CRISTIANI

area manet sacra. Ita & ego in re nostra dicam. Si aliud præterea in Sacerdote lacrum non remaneret, præter unum Characterem dignationis illis suæ humanæ majoris, an id satis non esset, ut toti Mundo etiamnum esset venerabilis? Sed relinquamus nunc istud quod à scopo nostro facillè nos abduceret, & ad alterum ex propositis punctum, seu partem accedamus, ut consideremus; quibus gradibus eniti oporteat ad tantum fastigium eum, qui quidem ita ascendere cupit, ut non suo ascensu quærat, unde præceps ruat. Ut multa paucis complectar, dño tantum dicam: primum est, ut accedat nemo, nemo ad hunc apicem aspiret, nisi à Deo non obsecrè vocatus: alterum, ut priusquam tantum oneris subeat, experitur, an humeris sit illi ferendo paribus satisque validis,

II.

XII. Primò igitur necessarium est, ut quis non inerat iter tam arduum, nisi ad id se audierit invitari: *Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* Errant, qui existimant, cunctos, qui initiari desiderant, à Deo ad eum honoris gradum vocari. Alii siquidem vocantur, alii repelluntur. S. Augustinus dignam admiratione discrimen observavit in repulsa, quâ Christus à sui imitatione & sequela repulit aliquem, qui sponte se illi Discipulum obtulit; & in invitatione, quâ alium resitantem ad sui imitationem pertraxit. *Sequitur te, quocunque ieris, dixerat ille ad Christum Servatorem; at Christus*

R. P. Segneri Christi. Instr. Tom. III.

hoc ejus studium non probans, *vulpes, inquit, foveas habent, & volucres Cœli nidus; Filius autem hominis non habet, ubi caput suum reclinet.* At mox cum alium videret Juvenem alia omnia cogitantem, *Sequere me, dixit; Juvenis autem etsi vocantem non sprevit, inducias tamen petiit; tantillum saltem moræ precatus, dum patrem suum defunctum tumulo inferret.* Et quamquam justæ & rationi consonæ viderentur eæ preces, non annuit tamen, Christus, sed jussit, ut relicto aliis volentibus vespillonis munere, ipse Evangelii prædicationi animum applicaret. *Sine, ut mortui sepeliant mortuos suos; tu autem vade, & annuntia regnum Dei.* Quæ obsecro, pergit S. Doctor, diversitatis hujus causa alia, quàm quoddam posterior iste verè à Deo vocatus erat ad sequendum Christum; alter verò non à Deo sed Ambitionis & Avaritiæ pravo studio erat impulsus? Ambitionis quidem, cum illa oculis ejus obversaretur gloria, & major indies opinio, quam homines de Servatoris discipulis, ob patrata ab eorum Magistro prodigia, conceperant: Avaritiæ autem, cum adverteret, plurimum quotidie, aliorum beneficentiâ, in eos elemosynæ conferri. Alterum è diverso, cum ad sequendum Christum non humanis rationibus, sed solâ ejus invitantis voce excitaretur, par non erat vel tantillo tempore differre id, ad quod invitabatur. Atque ita hodièdum Christus facere afolet. Nonnullos eorum, qui Sacros ad Ordines anhelant, suis ad id ipse instinctibus & internis stimulis agit: alios

Yy

alios

alios autem, qui sua sponte currunt, repellit, & importuna eorum studia minimè probat: id quod in magnete etiam observare est; nam & hic latere uno ferrum ad se avidè trahit, altero à se repellit: trahit ad se, cum polum suum fide bona respicit; repellit à se, cum contrario motu ad polum oppositum fertur.

XIII. Erit, qui dubitet, quâ tandem ratione discerni possit, vocet, an non vocet Deus; Gratiane, an commodorum amor proprius invitet? huic ego respondeo: primam veras à falsis vocationibus discernendi rationem esse, ut quis attendat ad causam moventem, quâ ad tanti momenti negotium inducitur, & ad capessendum manus, quod vel Seraphinos suâ arduitate terret, si carnem nostrâ non ab similem induerent. Esse enim Sacerdotem, aliud non est, quàm à toto Mundo divisum, omni malo liberum, aliis longè, quàm vulgò homines

Eocl. 45. soleant, sensus präditum. *Elegit eum ex omni carne.* Esse Sacerdotem, est esse constitutum Mediatorem inter Deum & homines; tanquam Deo quidem minorem, hominibus autem majorem, & medium inter hos ac illum.

Pro hominibus constitutum in vis, qua sunt ad Deum. Dicat jam Candidatorum Sacerdotii aliquis: an ille talia cogitat, cum initiari desiderat? an aliis ad id causis agitur? an non commodorum suorum studio? vanis desiderii, gloriolæ, majorisque venerationis cupiditate? an non id spectat, ut commodius vivat & lautius? ut avarè congerere plura possit, ma-

jusque hoc in gradu, quàm alibi, in familiaris augmentum sperare? familiaris suæ opes ac splendorem comparare, ut hac ratione Cælum ipsum terra serviat, & gradus ille ac dignitas, quæ in Ecclesia sit, sublimissima, hinc loco sit, familiaris altius surgere volenti? Si hæc hisque similia trahat aliquem dubium omnino nullum est, non trahi eum à Christo, sed rejici: quem enim ejusmodi homo ad polum abjectorum honorum, desideriorumque se vertit, rectè ille opponit, totòque plane cælo distat ab illo polo, quem divina Christi dogmata spectare nos jubent; hæc siquidem docent contemnere vanissimam illam gloriolæ auram, illa commoda, illa opum incrementa, quæ ut largius fluant, ejusmodi temerarii non dubitant ipsam adeo, ut sic loquar, Sacerdotium prolo & torculari subijcere. Prima igitur, minimèque fallax explorandi ratio, suone quis natus, an Dei arbitrio & vocatione ad fastigium hoc ac culmen enitatur, est, diligenter observare, quæ tandem sint voces, quibus ad rem tantam invitatur?

XIV. Altera, quæ primam sumens norma ac regula, ad quam vocatio examinetur, est Oratio. Periculose navigant, qui vehuntur à Navarcho, qui sidera consulere vel nollit, vel nequeat. *Os meum non interrogabit.* Etiam qui terrestri itinere pergit, lape Stellis via ducibus indiget; maxime, cum dubia, cum vix delertæque sunt semitæ, per quas eundem est, quales sunt notissima illæ Lybiæ arenæ. Et quomodo mari pergentibus impa-

P. SÉGNET

Homo Christiani

ne sit, siderum cursum nescire? Quid hoc verborum involucre indicare volo? Non aliud, quam quoddam humanis etiam in negotiis, ut securi consistamus, Deum precibus consulere oporteat. *Ne imitaris prudentia tua: in omnibus viis tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos.* Quanto igitur id amplius necessarium erit in negotiis, quæ ad Deum, & animæ salutem spectant? In his providentiæ nostræ, S. Scripturæ phrasi, non incertæ tantum sunt, sed planè deficient. Quam igitur rationi consentaneum, in his divinam lumen, divinam opem quanto maximo conatu ac voluntate petere? Sic proinde in re quoque nostrâ agendum. Siquis invitatur, ut Ecclesiasticum in Ordinem, & inter Dei ministros cooptari se curet, ad Calam attollat oculos; inde lumen petat; Deum vehementer etiam atque etiam roget, ne in re, quæ tam multa post se trahit, hallucinari ipsum sinat; cum fieri possit, ut ex eo aut æterna cuiusque salus, aut exitium pendeat sempiternum. Non raro semitæ tam sunt implicitè intricatæque, duces tam infideli, animi nostri sensa motusque tam recedenti, ut aliud nobis filum, quo ex tam multiplici fallaciæque Labyrintho egrediamur, non offeratur, quam Oratio. *Cum ignoremus, quid opere debeamus, hoc solum habemus restitui, ut oculos nostros dirigamus ad re.* Hoc autem medio qui usus fuerit, prudenter felicem rerum suarum exitum sperare poterit. Et si salus alicujus penderet à medicis, quorum ope divina benignitas salvum illum vult, tunc de

non admisso in electione errore satis securo esse licebit, si attentè considerationi, & cum prudentibus consultationi, preces etiam non tepidas junxerit. *Estote prudentes, & vigilate in omni rationibus, ut S. Petrus haudquaquam frustra monet.*

XV. Neque est, quod quisquam metuat, ne plus, quam res postulat, sit sollicitus; nullo jure id timet. Si plures etiam annos in deliberanda re tanta posuisset, non esset censendus, malè tempus perdidisse. Belli Imperatorum nonnemo perquam celebris, cum interrogaretur, cur tandem, postquam statutum fuerat, pralio cum hoste decernere, hareret tamen cogitandus, & pugnae signum dare moraretur? sapienter respondit; quia semel duntaxat hic erratur. Væ autem illi, qui neglectis, quas proposui, non aberrandi regulis ac consiliis temerè Altari propior fieri ausus fuerit. *Externus, qui ad ministrandum accesserit, morietur.* Militaribus etiam Legibus olim cautum erat; nequis Castra, nisi per portam, ingrederetur: qui superato vallo muròve intrasset, capite plectebatur. *Si quis vallum transcendat, l. deserat per murum castra ingrediatur, capite torem 5. puni. n.* Quid fiet proin (si Christus in bello, supremus Imperator, similem militibus suis legem tulerit, eaque stare firmis. xum ratumque habuerit) quid fiet, inquam illo, qui ingressus fuerit non per divinæ vocationis portam, sed ex latere, per vallum murumve, violatis scilicet Ecclesiæ legibus, quas aspirantibus ad sublimem Sacerdotii gradum illa tulit; vel de Patrimonio

per subornatos testes, falsa asserendo, vel ad alia testanda scribarum publicorum fidem corrumpendo? Huc tamen etiam impellit avaritia, quæ interim suis velis tegit oculos tam eorum, qui perperam ejusmodi patrimonium fingunt, quàm qui illo tam male utuntur; ne sua ipsi damna miseriam ament.

XVI. Rem exemplum affirmet, Henricus II. Imperator, cum etiamnum puer ab Ephëborum aliquo siphunculum argenteum dono accepisset, quod ludibundus aquam evibraret, plurimum eo munere delectatus, Ephëbodonanti Episcopatum promisit, si se ad Imperii supremum culmen unquam evehi contingeret. Electus subinde est Imperator Henricus, & ephëbus ille ad Sacras Infulas promotus. Verum cum Henricum non diu post gravis invaluetudo prostravisset, triduum integrum lethali agone cum hostibus confictabatur, sensibus ferè destitutus. Ubi tandem ægrè ad sese rediit, fassus est, toto illo triduo hostes suos aliud egisse nihil, quam ut ex siphunculo, illo olim dono accepto, vivas in ipsum flammam vibrarent; quas tandem Juvenis formosissimus apprensus affusâ ex calice aquâ omnes extinxisset. Juvenis hic fuit S. Laurentius M. cui Henricus pauld ante aureum calicem dono obtulerat; Is autem non solum ignem, quem Dæmones ejus corpori alperferant, totum extinxit, sed sanitatem etiam agro restituit. Ubi convaluit Imperator, Præfulum cæterum cœgit, qui tam puerili causâ promotum Episcopum loco ac dignitate denuo moveret: quâ

quidem re majus illi beneficium contulit, quàm cum ad gradum meritis superiorem promovit: hac enim ratione sustulit impedimentum, quo miser pedes implicitos habebat; quandiu quidem vestes, Pontificia dignitatis insignia, per terram raptabat. Favores alii, qui cum proprie salutis discrimine conjuncti sunt, sunt favores re vera crudeles, atque adeo non veri, sed imaginarii falsique. Discipulus ille, qui Petrum in ades Pontificis introduxit, nocte Magistri sui atrocissimam necem antecederet, quânto majus illi prestisset obsequium, si eum expulisset toto Palatio cum dicto: Apage, tu piscibus capiendis operam, quam artem hæcenas sicutitas: quid sordido Piscatori cum Pontifice? Optanda sanè Petro, præ admisione, hæc fuisset ejectio: hæc enim melius longè consultum illi fuisset, & remora occasio, quæ infelicem ad trinam Magistri sui abnegationem & ejectionem induxit. Et verò tantum animi nunquam non deberet esse illi, qui vel de patrimonio fallum testimonium, vel similem non absque Dei offensâ favorem rogatus, facile agnoscat, quem talia petere non deceat, plus equidem illum ad Sacerdotii dignitatem afferre cupiditatis, quàm meritum. Verum favorem, gratiamque hujus farinae hominibus ille præstaret, qui eos induceret, ut minuum potius suarum labore vivere, & procul adorare dignitatem illam ut Reginam, quàm ut sponfam brachiis amplecti & stringere, malent.

P. SÉGNER
Homo Christianus
1747

Anno
1747.

XVII. Illud magis dolendum, quod Genitores ipsi, qui iudicii ætatisq; maturitate certius cognoscere vera filiorum emolumenta possent, & quam iis debent, charitate studiosius procurare, non semel, præquam ullus alius, eos impellant, quin & autoritate impetioque adigant ad Sacros Ordines ambiendos, quos norunt & literarum, & vera in Deum pietatis exortes, moribus crudos, & pluribus insuper pravis assuetudinibus, ad alia omnia, quam quæ Ecclesiasticum decent, propensos. Neque alio hac in re consultore utuntur, quam miseranda lullæ & emolumentum alicujus spe; ne solus sit Judas, qui pluris numos, quam Christum æstimavit. Et tamen, etsi ceci sint, manibus tamen palpare possunt, sic obtenta, cum Dei injuriâ, Ecclesiæ bona non aliud tandem familiis afferre commodum, quam quod retinimonia piscium multitudo, quæ illo mille partibus lacero atque disrupto, non abundantem tantum & copiosam, sed justam quoque Piscatori prædam auferat. Quamquam, etsi Ecclesiæ bona idonea forent ad familias locupletandas, an æquum tandem est rebus Deo sacris in propria comoda abuti? Si S. Dionysius rectè sensit, Templam propter Altaria, Altaria propter Sacerdotes; Sacerdotes propter Sacrificia, Sacrificia propter Deum. Sed malè consulti Genitores isti, toto rerum ordine perverto, id obstinato animo volunt, ut Tempia, Altaria, Sacerdotes, Sacrificia, quin ipse Deus, ad hoc serviant, ut eorum cognatio & familia supra cæteras caput attollat. Uti-

nam deinceps saltem rem tam absfona machinetur nemo! si quis tamen hoc è numero est, qui tam pudenda adhuc agitatur consilia, Patris ille titulo ac juri renuntiet prius, & qualis est, Carnificem dici se curet. Quod si quem filiorum vestrorum indole, ingenio, pietate in Superos ejusmodi videritis, ut Ecclesiæ ornamento futurum judicatis, id agite, ut quanto maximo studio eum educetis in sancto Dei timore, tanquam ad grande illud officium, divino ejus in conspectu assistendi, destinatum: cavete sedulo, ne quod illi cum aliis pravorum morum adolescentibus sit commercium (certè plurimum prodesse iis, qui ad sacras Aras aspirant, agere cum Innocentibus, Regius Propheta censuit: *Lava Ps. 25. 6. bo inter Innocentes manus meas, & circumdabo Altare tuum Domine*) & probatissimi illum Magistri disciplina maturè committite. Galenus, ut quis *Lib. de in curandorum humanorum corpo- conf. co id curandum asserit, ut perito Me. Med. dico Magistro utatur.* Quanto magis rectiusque id ipsum desiderabitur, ut quis in animarum curâ, quæ Sacerdotibus incumbit, magna cum commendatione versari possit?

XVIII. Alterum, quod agendum prius est, quam quis ad sublime Sacerdotii culmen ascendere molliatur, est, ut dicebam, capere sui specimen, illis studendo moribus vivere, quos Clericis Canonum decreta præscribunt, priusquam indissolubili nexu ad eam vitæ rationem quis se obliget. S. Basilium ajunt ante Sacerdotium ita vixisse,

Yy 3 xisse,

xillæ, ut jam tum Sacerdos dici posset; *Orat. 20. Sacerdos etiam ante initium Sacerdotii fuit.* Sic de eo Gregorius Theologus asseruit: *Quid utinam dici de nobis omnibus posset, quicumque hoc charactere insignimur! O quæ Ecclesiæ foret felicitas! Sed alii re vera mores cogunt nos Hieronymi restaurare lacrymas & querelas; dum certimus non semel, eum, qui heri Christiani dignitatem vitæ malè tuebarur, hodie Sacerdotem, nec de grege illum, superbire.* *Heri Catechumenus, hodie Pontifex: vespere in Circo, mane in Altario.* Heri in saltantium choro, hodie in Altaris ministerio, heri inter ludentes, tripudiantes, comptantes, eorū approbando studia, & fortassis etiam frequentando, hodie se ostentat, ut Sanctificator populi, coram ipso in genua provoluti. Quæ tandem hæc major inveniri potest ordinis perverfitas? Qui Cappucinorum sacram in familiam adoptari desiderat, priusquam aspero illo & horrido sacco se vestiatur, explorat, an nudis in asseribus somnum capere, jejunare, flagris se cadere, media nocte somnum abrumperere possit; ut experientia discat, an pares gravi Ordinis oneri, & rigidis ejus institutis vires asserat. Cur ergo alter ille Juvenis, qui cogitat ducere vitam, si non tam asperam, sanctam certè, & non carnis, sed Spiritus effatis conformem, qualem esse oportet Sacerdotis cujuslibet, non & ipse prius experitur, quid possit, & priusquam voti religione ac nexu Castitatem Deo publicè promittit, an eam illibatam servare valeat, aliquanti tem-

poris usu explorat? Sunt, qui Juvencium exigant in magna morum vitæque licentia; mox nulla pravatum propensionum, plerumque animum iteratis sæpius lapsibus contradant, ratione habitâ, festinant ad humeros illi supponendos oneri, cui fecerunt plures viri sanctissimi semper se impares existimârunt. Inde sit postmodum, ut vitis ab adolescentia affecti nunquam deinceps se emendent, neque antequam ægeri incurabiles. *Defini est h. remedio locus, ubi, quæ fuerunt vitæ, mores sunt.* Prudentiæ sanè Christianæ non est, rem tam inconsultò ac temerè aggredi: dicit ventis vela, proventus altum, omnium se tempestatum discriminiibus permittere, nec tamen antè artem didicisse nauticam, aut novem prope litus cymbalum remu gubernasse. Meritò Romanis veteribus id laudi datum, quòd priusquam classem armatam adversus Partos & Afros educerent, in Naumachia sinu maritimæ pugnæ simulacra ediderunt; quæque designabant animo facta vasto in mari, iisdem intra angustiores limites præfuerunt. Quid autem dicam sententiæve, dum video aliquos accinctos, ut initiati solenni se promissione Deo obligent ad castè deinceps vivendum, qui tamen ad id usque temporis non didicere, quomodo obviam ire tentationibus, quomodo est frangere & eludere oporteat, audaces concupiscentiæ impetus refrinando compescendoque? Hoc sanè est inter Oceani undas, procellas, tempestates velle triumphare, & Myoparonis ad clavum sedere, antequam vel tantillæ

tilla scaphulae per fossam canalēque, nullis expositum ventis ducendae quis praefuerit, illiusve cursum fuerit moderatus.

XIX. Illud autem quantum probum foret, quantum dedecus, si qui Clericorum Ordini jam adscripti, eumque in sinem educati, ut Sacerdotum numerum augeant, fas sibi existimarente habenas laxiores suae libidini permittere; quam ulli alii Juvenes permittant; eaque persuasione imbuti indulgerent amoribus, choreis interessent, eosque dictoriis perstringerent, qui in hac Juventutis, plena periculi, oblectamenta, & coruptelas invehuntur? An in animum inducere quisquam possit, non ignorare ipsos, quae quantaeque sit Sacerdotalis, ad quam aspirant, dignationis celsitudo, quodque ad illam absque temeritate eniti ipsi possint? Atque utinam non ita se res haberet, & non illi ipsissimi, qui tantas in spes aluntur, praequam ulli alii, immorigeri, petulantes, petulci, & si non aliud, domi perinde, ac in templis, modestiae ac reverentiae omnis oblitividerentur! Amurathes Turcarum Imperator, cum nimio vini, suae superstitionis legibus interdicti, usu gravem sibi morbum conscivisset, voto se Propheetae suo Mahometo obstrinxit omni deinceps vino abstinendi; nec eo contentus, violandi denovo voti metu vitra simul omnia crystallina, quibus ad bibendum erat usus, frangi iussit. Proinde haec barbari & alieni a fide hominis cura ruborem non exprimat iis de Christianorum numero, qui cum literis amatoribus in sinu, cum amara ima-

gine, responsis, muneribus, tæniis, & nescio quibus familiaritatis parum castae mnemosynis, sollicitè in serinio custoditis, non verentur festinare ad promittendam Deo in facie Ecclesiae castitatem, &que ad eam voti religione obligandos? Quae tandem ista audacia, quae inconsulta temeritas est? Toties voluptatum calici labra admovisse, & illo non diffracto, palam profiteri, quod ab illo deinceps labra aeternum abstinere decretum sit?

XX. Claudamus Dilcursum hunc egregio & omnibus profuturo S. Gregorii monito: *Virtutibus pollens, coactus ad regimen veniat; virtutibus vacuus, nec coactus accedat.* Qui virium satis ad ferendum grave Sacerdotii onus habere sibi videbitur, admoveat humeros, invitus tamen & renitens, *coactus ad regimen veniat.* S. Marcus eremi incola pollicem sibi amputavit, ne sacris initiari posset. Abbas Mutues, cum invitus initiatus esset, ne semel quidem Sacrum facere ausus est, & incrementam Deo hostiam litare: unde olim indignum Sacerdotali gradu existimabant, qui volens ac lubens initiari se esset passus. *Profecto indignus est L. si Sacerdos, nisi fuerit ordinatus invitus, quem-* Quisquis autem frequentium prolapsum experientia virium suarum de Episc. perspectam habet imbecillitatem, nulla ratione induci se sinat ad humeros oneri subjiciendos: *virtutibus vacuus, nec coactus accedat.* Nemo se purget: *ita parens meus jubet.* Neque enim parens tuus funes ullos habet, quibus te dento inferni ex barathro extrahat, si in illud ob vitam Sacerdotali in gradu

du, vel Laico pudendam, præcepta a-
ctus fueris. Fuit nonnemo, qui Ale-
xandro M. promitteret, ex vasta mon-
tis Atho mole statuat fingere, quæ
Alexandrum ipsum ad amulim referret.
Facessere hic hominem iussit, cum
dicto: ridiculum fore, si hominem,
qualis ipse foret, pusilla statura, mons
tam vastus referret. Vos quoque, si
sapitis, staturæ vestræ humilitatem
cum excelitate divini Sacerdotii com-
parate; cumque tam nullam inter ut-
rumque agnoveritis proportionem,
non permittite quoquo modo, id vo-
bis imponi, cui ferendo vix esset gran-
dis ille Angelus, qui cum uno pede ter-
ram calcaret, alterum procul in mare
extenderat. Et si qui triplici votorum
nexu se Deo in aliqua Sacra familia ob-
stringunt, majus virtutis perfectionis-
que studium videantur profiteri, quam
quilibet vulgaris Sacerdos, propterea
quod magis ad intimam cum Deo un-
ionem, quâ sanctitas constituitur, vo-
ta illa disponant; docet tamen S. Tho-
mas, Conditionem Sacerdotis subli-
miorem esse, quam sit hominis Reli-
giosi, propterea quod ille destinatus
sit ad ministerium, quo aliud subli-
mius in terris nullum est. Atque hinc
statûs sui ratione Sacerdotem quemli-
bet ad majus sanctimonie studium ob-
ligari, quam obligetur Religiosus non
Sacerdos; & quod hinc consequens est,
peccatum idem, si paria sint cætera, in
Sacerdote quolibet gravius censën-
dum, quam in Religioso, qui Sacer-
dos non sit: Unde gravius peccat (S.
2. q. 184. Doctoris verba sunt) cæteris paribus,
nr. 8. Clericus in sacris ordinibus constitutus, si

aliquid contrarium sanctitati agat, quam
alius Religiosus, qui non habet ordinem
sacrum. Attendant igitur, quomodo
tam turrim adificare eos oporteat, qui
Sacerdotes esse volunt, dum vel Reli-
giosos vitæ sanctitate superare debent.
Et non audient hortantem Christum?
Quis volens turrim adificare, non scilicet
prius computat sumptus, qui necessarij
sunt, si habeat ad perficiendum? Ubi
porro iis, quæ dicebam, præmissis, sta-
tuerit quis Sacerdotio initiari, non o-
mittat & illa adhibere media, quibus se
ad tanti momenti rem accuratius pre-
paret. Abdat in primis se sacram in so-
litudinem, ibique procul ab interpe-
lantibus aliquot dierum spatio, quod
potest diligentia, perpendat, quam sit
necessarium omnes Animæ labores, initi-
totius vitæ ratione, & Confessione à
primis annis repetitâ, eluere, cumque
tot jam nominibus, & beneficiis Crea-
tionis, Redemptionis, Consecrationis,
atque nunc demum plenæ Consecra-
tionis, Deo devotam, deinceps sacri-
legè non repetere aut auferre. Ante-
quam mundissimus ille celestis Man-
nae cibus in terram in deserto effunde-
retur, prodigiosus quidam ventus sic-
cabat, mundabatque totam, eamque
ad dignè excipiendum panem Angelo-
rum præparabat. Non dissimili ven-
to opus est, qui animam Sacerdotis
præparet ad panem Angelicum, tantò
vetere illo, qui hunc nostrum adun-
brabat tantum, nobiliorem, præstantio-
remque, quotidie excipiendum, ma-
nibusque tractandum. Vento opus
est, qui quidquid humiditatis ex rerum
conditarum minus ordinato amore su-
per-

perest, exsiccat penitus, sic ut Sacerdos omnibus Mundi curis, ut decet, liber, Deo totus adhaereat. Ita praeparatus accedere ad Sacrificandum poterit: curandum tamen deinceps, ne unquam ponat sollicitum illum metum, non respondendi omni vitae suae genere magnis illis, quibus se dignatione tum celsa admittenda obstrinxit, obligationibus. Corallium medio statu esse non solet: aut herba est, aut in lapidem obdurefcit. Ita & Sacerdos, aut mollis penitus ac flexilis est, devo-

tionis in Deum ardore, si grandi suo debito responderet: aut si Dei donis male utitur, obstinatione plane obduratur. His cogitationibus, his sensibus alit imbutus, quisquis initiari se patietur, facrisque Altaribus admoveri, nae ille confidere poterit, suo se ministerio pariturum Caelo laetitiam, Ecclesiae solatium, sibi multisque aliis salutem, illique haud absimilem Domino futurum, cujus vice, in munere tam honorifico, in terris fungitur. *Assimilatus est Filio Dei.*

DISCURSUS XXV.

De Matrimonii Sacramento.

Um potentissimus Deus producto jam Mundo ad hominem condendum accederet, non totum uno quasi nisu absolvit; sed e limo primum velut statuam effinxit; dein divini oris sui flatu animam illi inspiravit & vitam. *Formavit Dominus Deus hominem de limo terra, & inspiravit in faciem ejus spiraculum vita.* Non diversam proportionem quadam rationem idem Deus in statuendo Matrimonii Sacramento secutus est. Matrimonium primum statim ratum esse firmumque ipsemet voluit. *Quod Deus coniunxit, homo non separet.* Quis hoc neget? Quid tamen Matrimonium, his firmatum legibus, erat, nisi ex limo factum? Quid, inquam, nisi contractus, nihil penitus ultra contractus

civiles ceteros specialis perfectio- nis sortitus, & intra naturae ordinem relictus? quo statu res manserunt, donec naturam hominis Dei Verbum induit. Tunc enim Deus Homo divino quodam Spiritu luteam hanc velut massam animavit; & Matrimonium ad Sacramenti dignitatem extulit. Atque adeo non minus differunt inter se contractus Matrimonii in Lege veteri, & contractus Matrimonii in Lege gratiae, quam cretaea illa & exanimis Adami figura, ab Adamo spiritu & vita donato. Utraque in conditione Adamus Dei opus fuit; in prima quidem opus luteum; in altera vero Conditoris sui viva & perfecta imago. Non est igitur ambigendum, quin recte Christi Sectatoribus Apostolus praeceperit, ut Matrimonium honorarent: *Honorabile connubium in Hebr. 13.*

R. P. Segneri Christ. Instr. Tom. III.

Z z omni-